

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.458/2007/42. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2008. június 24. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. február 7. napján kihirdetett 4.B.839/2005/159. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

I. r. vádlott börtön-büntetését 15 (tizenöt) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés tartamába a vádlott által a 2005. január 21. napjától január 30. napjáig kiadatási őrizetben, illetőleg az első fokú ítélet keltétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

II. r. vádlott előzetes letartóztatásának kezdő napja 2005. február 3.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj. 34/2006. szám alatt kezelt bűnjelek közül az 1-14. sorszám alatti ruhaneműket és a Bj. 32/2006. szám alatt nyilvántartott 1-4., 10., 13-15., valamint a Bj. 33/2006/6. tételszám alatti bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és azokat az iratok mellékleteként rendeli kezelni. A sértetti hozzátartozó részére kiadni rendelt bűnjelek Bj. 32/2006/18-21. alatt, míg a I. r. vádlott részére kiadni rendelték Bj. 33/2006. szám alatt vannak nyilvántartva. A Bj. 33/2006. számú bűnjeljegyzéken 8. és 9., valamint a Bj. 30/2006. és 31/2006. alatt nyilvántartott valamennyi bűnjel lefoglalását megszünteti és II. r. vádlott részére kiadni rendeli.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlottat terhelő összeg helyesen 842 065 (nyolcszáznegyvenkettőezer-hatvanöt) forint, a II. r. vádlottat terhelő pedig 1 076 048 (egymillió-hetvenhatezer-negyvennyolc) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú tárgyaláson 15 000 (tizenötezer) forint, II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I.rendű vádlott anyja neve

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért, II. r. vádlott vonatkozásában a bűncselekmény téves jogi minősítése miatt - társtettesként elkövetett emberölés büntetvény megállapítása érdekében - is fellebbezéssel élt. I. r. vádlott és a védője a tényállás téves megállapítása miatt, elsősorban felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése végett jelentett be perorvoslatot. II. r. vádlott és a védője enyhítés céljából, míg a védő a bűnügyi költség aránytalansága miatt is fellebbezett.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak tartva, az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését mindkét vádlott tekintetében fenntartotta. Kifejtette továbbá, hogy álláspontja szerint az ítéleti tényállás a vádlottak tevőleges magatartását illetően részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság ugyanis nem foglalt állást abban, hogy a személygépkocsi volt-e az elkövetés helyszíne, a sértett elszenvedhette-e a nyaki sérüléseit a vezetőülésben lévő személytől, ha igen, milyen testhelyzetben, s melyik kezében kellett tartania az elkövetőnek az eszközt. Ebben a helyzetben az elkövető teste, ruházata, a vezetőülés, a műszerfal vérrel szennyeződése szükségszerű-e? A sértett testének vonszolása elősegíthette-e a halálos eredmény kialakulását? Milyen távolságon, s miként vonszolhatta a sértett testét II. r. vádlott? Állást lehet-e foglalni teljes bizonyossággal abban, hogy az elrejtéskor a sértett élt-e még vagy sem?

Mindezen kérdésekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség célszerűnek tartotta mindkét vádlott igazságügyi orvosszakértők jelenlétében történő ismételt kihallgatását, majd az orvosszakértők e körben való nyilatkoztatását. Szükségszerűnek tartotta a vádlottak kihallgatását arra nézve is, hogy a „tanto kard” kiélezett állapotban volt-e, illetve alkalmas volt-e metszett sérülés előidézésére. Az ítéleti tényállás alapján felvetette a fellebbviteli főügyészség, ha II. r. vádlott semmilyen módon nem vett részt az ölési cselekményben és a sértett testének vonszolását I. r. vádlott felszólítására kezdte el, úgy a járulékos büntett felbujtójaként is büntetőjogi felelősség terheli. E körben indokoltnak tartotta az ítéleti tényállás kiegészítését is.

I. r. vádlott nagyszámú, valamint dr. ..., ... és ... ítélőtáblának címzett beadványaira tekintettel a Be. 353. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság tárgyalást tűzött, amelyen e beadványok ismertetésére került sor.

A másodfokú tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványát fenntartotta és kiegészítette azzal, hogy dr. ... igazságügyi orvosszakértő nyilatkozzon arról is, hogy milyen volt a metszett sérülés irányultsága, illetve a szűrő mozdulat. Jelezte, hogy a szakértő jelen volt a helyszíni szemlén, azonban nem, mint a nyomozóhatóság tagja, hanem igazságügyi orvosszakértőként, ezért vele szemben kizárások nem állapítható meg.

A sértetti képviselő a felszólalási jogával élve nem értett egyet a megyei bíróság ítéletének a vádlottak cselekvőségét érintő jogi minősítésével, mert álláspontja szerint az élet elleni cselekmény előre kitervelten, nyereségvágyból, aljas indokból elkövetettnek minősül I. r. vádlott vonatkozásában, amelynek elkövetésében szándékegységben vett részt II. r. vádlott is. Felmerült részéről továbbá I. r. vádlott esetében a kiskorú veszélyeztetése büntettének elkövetése is.

I. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet kihirdetését követően bejelentett fellebbezését fenntartotta és azzal egészítette ki, hogy elsősorban a megyei bíróság határozatának hatályon kívül helyezését indítványozza megalapozatlanság okából, valamint az indokolási kötelezettségének megsértése miatt is. Álláspontja szerint „abszolút eljárási hibát vétett” az elsőfokú bíróság, amikor a bűncselekmény helyszínén járt dr. ... igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét nem rekesztette ki a bizonyítékok sorából.

II. r. vádlott védője az ítélet hatályon kívül helyezésére nem látott jogi indokot, ezért a megyei bíróság által megállapított tényállásra figyelemmel II. rendű vádlott szabadságvesztés büntetésének enyhítését indítványozta.

Az ügyész a bizonyítási indítványának elutasítását követően az érdemben megalapozottnak tekinthető tényállás alapján nem látta megállapíthatónak II. r. vádlott társtettesi minőségét az ölési cselekményben. Kifejtette, hogy amennyiben e vádlott közreműködése, tehát a test vonzólása nem hatott közre a halálos eredmény bekövetkezésében, úgy csak járulékos bűncselekmény miatt büntethető még akkor is, ha haldokló, azaz még életben volt sértettet vonzolt az árok felé, s az életben lét, s ennek a vádlott általi felismerése bizonyítható lenne. A szakirodalomból idézett, mely szerint „Kivételesen elképzelhető, hogy a bűnpártoló az alapbűncselekmény elkövetőjének az elkövetési magatartásként meghatározott cselekményének befejezése után, de az eredmény bekövetkezése előtt nyújt segítséget. Ha a segítségnyújtás az eredménnyel nem áll oksági kapcsolatban, bűnpártolás állapítható meg.” /Belovics-Molnár-Sinku szerzők Büntetőjog Különös rész, 2004-es kiadás/. Kifejtette jogi érvelését azzal összefüggésben is, hogy I. r. vádlott büntetőjogi felelőssége a bűnpártolásra felhívásban is megállapítható a vádelv sérelme nélkül.

A sértetti képviselő élt a felszólalási jogával, írásban benyújtott álláspontját fenntartotta, a védők részletesen indokolták a korábban összefoglalt indítványukat.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján. Az ítélet tábla megállapította, hogy a megyei bíróság igen széleskörű, terjedelmes bizonyítást folytatott le, amely indokolt és szükséges volt a tényállás megnyugtató feltárása, valamint a büntetőjogi felelősség egyértelmű tisztázása érdekében. Az elsőfokú bíróságnak olyan ügyben kellett a tényállást megállapítania, amelyben a büntetőjogilag releváns történésnek nem volt szemtanúja, a vádlottak pedig az emberölés elkövetésével kapcsolatban egymásra tettek terhelő vallomást.

A megyei bíróság a vádlottak védekezésére figyelemmel az élet elleni bűncselekmény kiváltó okának, motívumának körültekintő feltárása érdekében nagyszámú tanút hallgatott ki, beszerezte a sértett személyes naplóját, e-mail levelezését, elrendelte a vádlottak igazságügyi orvosszakértői, pszichológus szakértői vizsgálatát, pótolva ezzel a nyomozás, vádemelés alapvető hiányosságát. A szakértőket - köztük az igazságügyi orvosszakértőket is - a tárgyaláson minden, a tényállás megállapítása szempontjából releváns tényre, körülményre körültekintően, nagy alaposággal hallgatta ki.

Dr. ... igazságügyi orvosszakértő és szakértőtársa nyomozás során előterjesztett írásbeli szakvéleménye, valamint az elsőfokú tárgyaláson adott szóbeli kiegészítése eljárási szabálysértés nélkül történt, ezért a Be. 78. §-a (4) bekezdésének sérelme nélkül bizonyítékként értékelhető volt.

A Be. 103. §-a (1) bekezdésének b/ pontja értelmében szakértőként nem járhat el, aki az ügyben, mint a nyomozóhatóság tagja járt vagy jár el. Dr. ... a 2004. december 26-án foganatosított helyszíni szemlén nem a nyomozóhatóság tagjaként volt jelen, hanem mint igazságügyi orvosszakértő és a helyszíni szemle jegyzőkönyvben ezt így rögzítették. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a bűncselekmény helyszínét eredetben látó igazságügyi orvosszakértő sokkal megalapozottabban tudja a szakvéleményét előterjeszteni, ezért passzív jelenléte a helyszíni szemle során célszerű és a büntetőeljárás törvényben sem tilalmazott. A helyszíni szemlére a nyomozás elrendelése előtt, halaszthatatlan nyomozati cselekményként került sor, melynek befejezését követően a nyomozást elrendelték, s egyidejűleg dr. ...t szakértőként kirendelték, aki a szakvéleményét ezt követően terjesztette elő. Erre figyelemmel nem áll fenn olyan, a Be. 103. §-ában írt kizárási ok, ami új szakértő kirendelését és új szakvélemény beszerzését indokolná.

Az elsőfokú tárgyaláson kellő részletességgel és mélységben meghallgatott igazságügyi orvosszakértők a rendelkezésükre álló objektív adatok /helyszíni fényképfelvételek, sértetti ruházat, a boncolás eredménye/ alapján nyilatkoztak a nyaki sérülésekről, az ennek folytán keletkező vérzés jellegéről, a sértett testhelyzetéről a szúrt sérülés elszennvedésekor, a sérüléseket követő cselekvőképesség-cselekvőképtelenség idejéről, valamint a bűncselekmény eszközének a szúrt sérülésből adódó objektív paramétereiről.

A nyomozás során az ... frsz-ú ... típusú személygépkocsiból a rendőrség eredetben rögzítette a jobb első ülés háttámlájának jobb oldali részén talált vérré gyanús szennyeződést, ahogy a jobb első küszöb műanyag borítását is. Az itt talált vérmaradványokról a hemogenetikus szakértő egyértelműen megállapította azok sértettől származását. A személygépkocsiban további vérgyanús szennyeződések csak luminolos eljárással voltak kimutathatók. E nyomkutatás pozitív eredménye viszont csak arra utal, hogy a vizsgálat alá vett anyag lehet véres szennyeződés. A kapott eredmény azonban további következtetések levonására nem ad alapot.

Az orvosszakértők ezen adatok, valamint a halálos sérülés következményeként megállapított vérvesztés mennyisége alapján nem tudtak arra nyilatkozni, hogy a szúrt sérülés előidézése a személygépkocsiban történt-e, azt viszont egyértelműen kizárták, hogy a cselekmény elkövetésére a sértett feltalálási helyén került sor.

II. r. vádlott cselekvőségének megítéléséhez kapcsolódóan is nyilatkoztak részben a vádlott által előadottakra, részben pedig arra, hogy a sértett a halálhoz vezető sérüléseinek elszenvedését követően röviddel cselekvőképtelenné vált, s életét veszítette.

Az eddig írtak miatt a fellebbviteli főügyészség által indítványozott bizonyítás felvételére az ítélet tábla nem talált indokot, ezért a bizonyítási indítványt elutasította. A felvetett kérdéskörben az első fokú bíróság a szakértőket meghallgatta, akik a tényállásban írtaknál konkrétabb véleményt nem tudtak adni sem az elkövetés helyére, sem annak pontos lefolyására.

E körben utal a másodfokú bíróság a Be. 353. §-ának (1) bekezdésében írtakra, azaz ha nincs megalapozatlansági ok /új bizonyítékra vonatkozó bizonyítási indítvány/, akkor a másodfokú eljárásban nincs lehetőség bizonyítás felvételére.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a megyei bíróság által elfogadott bizonyítékok, valamint az iratok tartalma alapján - a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontjára figyelemmel - csupán minimális kiegészítést, pontosítást igényel a következők szerint:

Molnár Beáta sértett 1977. május 20. napján született.

I. r. vádlott megmondta édesapjának, hogy majd ő elmegy a buszmegállóba felesége elé, amit telefonon közölt is a sértettel.

A sértetten a szúrt és metszett sérülésen kívül külsérelmi nyom nem volt.

Az ítélet 9. oldal utolsó bekezdésében rögzítettek akként pontosítandók, hogy II. r. vádlott sértettet a gépkocsi nyitott jobb első ajtajánál, a gépkocsi küszöbének dőlve a földön ülve találta, de kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a sértett ekkor életben volt-e még.

Az igen rövid időn belül bekövetkező halál miatt a sértett életének megmentésére, orvosi ellátására nem volt lehetőség.

Amikor II. r. vádlott visszaérkezett a gyermekkel a személygépkocsihoz, őt a jármű bal oldalánál leültette a földre, ezért kétséget kizáróan az nem állapítható meg, hogy a gyermek látta, észlelte az ezt követő eseményeket.

A 10. oldal 1. bekezdése azzal pontosítandó, hogy a 3 db farönköt I. r. vádlott fektette keresztbe az árkon.

I. r. vádlott a gyermekét 14 óra körül vitte fel szülei Poroszlai úti lakására.

A rendőrség a helyszíni szemle során a sértett feltalálási helyén megtalálta a gyermek sálját és sapkáját, valamint sértett bekapcsolt állapotban lévő mobiltelefonját.

Mellőzi az ítélet tábla a tényállásból a 7. oldal 2-3. bekezdését, mivel azt nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy az iratokkal dokumentált kölcsönügyletek mögött volt-e valódi

pénzmozgás vagy sem, ebből adódóan a két vádlott közötti kapcsolat jellegét sem lehet ezekből következtetést levonni.

Az így kiegészített és pontosított tényállás mindenben megalapozott és a Be. 352. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban is irányadó.

Tekintettel arra, hogy a megyei bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozatlansági hibában nem szenved és az elsőfokú eljárás során eljárási szabálysértés sem történt, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére nincs törvényes indok. I. r. vádlott védőjének az e körben előterjesztett fellebbezése a mérlegeléssel megállapított tényállást támadja, amely megalapozott tényállás esetén eredményre nem vezethet.

A megyei bíróság a rendelkezésére álló közvetlen és közvetett bizonyítékokat mérlegelési körébe vonva értékelő tevékenységéről a logika szabályait messzemenően figyelembe véve teljeskörűen és igen magas színvonalon adott számot. Az elsőfokú bíróság logikusan, a vádlottak személyiségét, egymáshoz és a sértetthez való viszonyát is elemezve meggyőzően indokolta meg, hogy a sértett életének kioltása miatt I. r. vádlott terhére írható e vádlott következetes tagadása és a bűncselekmény II. r. vádlottra való hárítása ellenére. Részletesen megindokolta azt is, hogy sértett sérelmére megvalósított fatális következménnyel járó bűncselekmény elkövetése miatt nem állt érdekében a II. r. vádlottnak. Elemzés alá vonta a két vádlott bűncselekmény utáni magatartását, valamint a nyomozás, majd a tárgyalás során tett vallomásaikat, I. r. vádlott bírósághoz címzett számtalan beadványát, amelyeket a megyei bíróság a tárgyalás anyagává tett. Összevetette egymással a vádlottak vallomásait, nyilatkozatait, a különböző szakértők szakvéleményeit, tárgyaláson tett megállapításait, így különösen az igazságügyi orvos- és elmeorvos, valamint pszichológus szakértők véleményeit.

I. r. vádlott a megyei bírósághoz 2006. január 23. napján érkezett beadványában, amely a tárgyaláson ismertetésre került, maga írta azt, hogy a sértett „vadul támadó” volt és a szúrás „a vad dulakodásban történhetett”. Az I. r. vádlott a gyanúsítotti vallomásaiban is arról beszélt, hogy intenzív dulakodást látott a sértett és II. r. vádlott között.

Ezzel szemben objektív tény, hogy az igazságügyi orvosszakértők sértetten a két nyaki sérülésen /szúrt, metszett/ kívül semmilyen más külsérelmi nyomot nem találtak. Ez egyértelműen megcáfolja I. r. vádlott e nyilatkozatait, s tovább erősíti az első fokú bíróság mérlegelésének eredményét.

Az ítélet 13. oldal 5. bekezdésének utolsó mondata úgy pontosítandó, hogy a szakértői vélemény II. r. vádlott kizárólag azon vallomásrészletét támasztja alá, amely a sértett ülő testhelyzetét igazolja.

Arra tekintettel, hogy nem lehet egyértelműen állást foglalni abban, hogy a másfél éves gyermek „szemtanúja” volt-e az eseménysornak vagy sem, az ítélet 11. oldal 5. bekezdés 1. mondatából, ahogy a 24. oldal utolsó bekezdéséből a veszekedésre utalást, illetve a 27. oldal teljes 6. bekezdését is, hiszen szóváltást, veszekedést a tényállásban a megyei bíróság nem rögzített.

Ezzel teljes egészében összhangba került egymással a tényállás és az indokolás.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az eljárás során feltárt bizonyítékokból kizárólag a megyei bíróság által megállapított bűncselekmények elkövetésére lehetett ítéleti bizonyossággal jogi következtetést levonni. Az élet elleni bűncselekmény kapcsán az I. r. vádlott szökéséből, a bűncselekmény eszközének - amelynek paramétereire kizárólag az igazságügyi orvosszakértői véleményből vont helyes következtetést az elsőfokú bíróság - helyszínre viteléből nem lehet az előre kiterveltségre következtetni, ahogy a szerelemféltesből sem lehet az aljas indokra. A sértett pénztárcáját, benne több bankkártyával a nyomozóhatóság ugyancsak megtalálta, így az anyagi haszonszerzési cél sem rögzíthető, ahogy ezt ugyancsak helyesen az elsőfokú bíróság is indokolta. Ezen indokkal az ítéletmaradék maradátként egyetért, ahogy a kifosztás büntettének jogi indokaival is. E körben utal még az ítéletmaradék arra, hogy a pénz elvételének szándéka kétségtelenül az ölési cselekményt követően alakult ki I. r. vádlottban, hiszen e cselekményre nem közvetlenül a bűncselekmény helyszínén került sor. Az ítéletmaradék álláspontja szerint az időeltérés az élet elleni cselekmény és a pénz elvétele között, mintegy egy óra, amely nem hosszú időtartam, ezért helyes a Btk. 322. §-a (1) bekezdésének b/ pontjába ütköző kifosztás büntettének a megállapítása I. r. vádlott tekintetében.

Figyelemmel arra, hogy az eljárás során nem lehetett egyértelműen megállapítani azt, hogy a kiskorú gyermek észlelt-e bármit az édesanyja sérelmére elkövetett cselekményből, illetőleg a cselekményt követően történő eseménysorból, így a kiskorú veszélyeztetése büntettének megállapítására törvényi indok nem volt, ahogy ezt a bűncselekményt az ügyészség sem tette vád tárgyává.

II. r. vádlott cselekményének az ügyészi fellebbezés szerinti súlyosabb minősítésére vonatkozó indítványt a fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú tárgyaláson már nem tartotta fenn. Az általa kifejtett helyes jogi indokokra is tekintettel - osztva az első fokú bíróság által e körben írtakat is - a vádlott terhére az emberölésben való társtettesége, de bűnsegédi minősége sem állapítható meg. A sértett testének elrejtésében nyújtott segítséget az ölési cselekményt végrehajtó I. r. vádlottnak, amivel nyilvánvalóan a büntetőeljárás sikerének megíúsítására törekedett és ezt emberöléssel kapcsolatban tette, ezért a bűncselekmény elsőfokú bíróság általi minősítése törvényes és a Be. 258. § (2) bekezdés d/ pontjának, a 2007. évi CLXII. törvény 18. §-ával módosított és 2008. január 1. napjától hatályban lévő szövegezése alapján - utólag - helyes a cselekmény megnevezése is.

A törvényes vád (sem az eredeti vádirat, sem annak módosítása) nem tartalmaz olyan ténymegállapításokat, amelynek alapján - ahogy azt a fellebbviteli főügyészség az átiratában indítványozza - I. r. vádlott, mint az alapcselekmény elkövetője a II. r. vádlott által megvalósított bűnpártolás felbujtójaként is felelősségre vonható volna. Az ítéletmaradék

ezért törvényes vád hiányában ezen indítvánnyal érdemben nem foglalkozott, figyelemmel a Be. 2. §-ának (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott élet elleni cselekménye kapcsán helyesen foglalt állást akkor, amikor az elkövető egyenes szándékát állapította meg. Az e körben kifejtett indokokat az ítélet tábla jórészt osztja, azonban a nyomok, tárgyi bizonyítékok eltüntetése az egyenes ölési szándékot nem támasztja alá. I. r. vádlott részéről ez az utócselkmény nem a sértett személyéhez köthető, hanem saját magatartását igyekezett leplezni, amiből a szándék egyenes vagy eshetőleges voltára nem lehet következtetni, ezért az ítélet tábla az ítélet 23. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát, illetve 24. oldal 1. bekezdését mellőzi.

A megyei bíróság javarészt feltárta a vádlottak javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, amelyeket azonban szükséges pontosítani, kiegészíteni.

Az ítélet tábla I. r. vádlott vonatkozásában mellőzi az enyhítő körülményként értékelt „jelentős időmúlást”. A bűncselekmény elkövetésétől a másodfokú határozat meghozataláig eltelt, mintegy három és fél év, figyelemmel az élet elleni bűncselekmény nagy tárgyi súlyára, amely megmutatkozik a kiszabható büntetési tartamban, nem olyan hosszú idő, amelynek enyhítő hatást kell tulajdonítani - ahogy ezt a megyei bíróság tette - tekintettel az I. r. vádlott külföldre szökésére. Mellőzi az ítélet tábla e vádlott vonatkozásában - a korábban kifejtettek alapján - a súlyosító körülmények sorából azt, hogy a gyermek látta a sértett állapotát és elrejtését, míg a vagyon- és élet elleni bűncselekmények elszaporodottságát, valamint II. r. vádlottat bűnelkövetésbe vivő szerepét a terhére kell értékelni. A másodfokú bíróság ezen kívül a közvetlen hozzátartozó sérelmére történő elkövetésnek kiemelkedő jelentőséget tulajdonított, hiszen a sértett gyermeke /2003. február 28. napján született/ abban az életkorban volt a cselekmény elkövetésekor, amikor az egészséges pszichés fejlődéséhez leginkább szüksége van az édesanyja jelenlétére.

A büntetés kiszabás során értékelhető súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára, valamint arra, hogy I. r. vádlott javára enyhítő körülmény nem volt, az ítélet tábla - a Btk. 85. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel is - a rendelkező részben írtak szerint súlyosította e vádlott szabadságvesztés büntetésének mértékét.

II. r. vádlott vonatkozásában a másodfokú bíróság - szintén a korábban írtakra hivatkozással - mellőzi a súlyosító körülmények sorából azt, hogy a gyermek jelenlétében követte el a cselekményét és nem nyújtott segítséget a visszatértekor még életben lévő sértettnek. Az első fokú bíróság itt önellentmondásba keveredett, hiszen helyes jogi indokokkal vetette el e vádlott cselekményének segítségnyújtás elmulasztásakénti minősítésének lehetőségét.

Az igazságügyi elmeorvoszakértő II. r. vádlottal kapcsolatban azt állapította meg, hogy kóros elmeállapottal egyenértékű személyiségzavarban nem szenved és beszámítási képességének korlátozottsága fel sem merült, ezért az ítélet tábla az ezzel kapcsolatban, az elsőfokú bíróság által enyhítő körülményként értékelt személyiségzavart, személyiségjegyeket, függőségi viszonyt mellőzi a büntetést enyhítő tényezők sorából.

Mindezek ellenére a megyei bíróság jól érzékelte az alapcselekményhez kötődő járulékos jellegű bűncselekmény tárgyi súlyát, társadalomra veszélyességét és ennek megfelelő

mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki, amelynek enyhítésére az ítélet tábla nem látott törvényes lehetőséget.

A vádlottak személyiségére és az elkövetett bűncselekmények jellegére figyelemmel törvényes a közügyektől eltiltás, mint mellékbüntetés alkalmazása, melyek tartamát a megyei bíróság mindkét vádlott esetében a megfelelő mértékben határozta meg.

Mindebből értelemszerűen következik, hogy a büntetések enyhítését is célzó védelmi jogorvoslatok nem vezethettek eredményre.

I. r. vádlottal szemben a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény 32. §-ának (1) bekezdése alapján nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, melynek eredményeként 2005. január 21. napján Belgiumban elfogták és 2005. január 31. napján a magyar hatóságoknak átadták. E törvény 36. §-a értelmében - a kiadatási kérelem teljesítése esetén a kiadatási kérelem alapján külföldön történt fogvatartás idejét a bíróság által megállapított büntetésbe be kell számítani - az ítélet tábla ezt az időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába az I. r. vádlott vonatkozásában, ahogy a Be. 99. §-ának (1) bekezdése alapján az e vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A megyei bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjeltek egy részéről nem rendelkezett (Bj.30/2006/1-2; Bj.31/2006/1-5.) ezért az ítélet tábla ezt pótolta és a Be. 155. §-ának (1) bekezdése alapján ezek lefoglalását megszüntette és ugyanezen törvényhely (2) bekezdésére figyelemmel II. r. vádlottnak kiadni rendelte, míg a bűncselekményekhez kötődő anyagmaradványok, mint tárgyi bizonyítási eszközök lefoglalásának megszüntetését mellőzte és ezen bűnjeltek az iratok mellékleteként rendelte kezelni, tekintettel a Be. 115. §-ának (1) és (2) bekezdéseire, valamint a Be. 116. § (2) bekezdésében rögzítettekre, illetőleg a Legfelsőbb Bíróság irányadónak tekintendő Bkf.I.515/2008/2. számú eseti döntésében kifejtettekre figyelemmel.

A megyei bíróság nem tüntette fel II. r. vádlott előzetes letartóztatásának kezdő napját, amelyet a másodfokú bíróság pótol.

Az eddig írtakra figyelemmel az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 372. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdése értelmében helyben hagyta.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség összegét pontatlanul számolta ki, amit az ítélet tábla a rendelkező részben írtak szerint helyesbített, míg a bűnügyi költség viseléséről írt indokokkal teljes mértékben egyetértett.

Végezetül a másodfokú bíróság rögzítette I. r. vádlott édesanyjának nevét helyesen.

D e b r e c e n, 2008. június 24.

Dr. Ficsór Gabriella s.k. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József s.k. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.B.839/2005/159. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal mindkét vádlott vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

D e b r e c e n, 2008. június 24.

. Ficsór Gabriella s.k.
a tanács elnöke